

Arrest

nr. 117 450 van 23 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 31 juli 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 14 juni 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14*ter*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. MORJANE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 15 september 2009 een tweede visumaanvraag in, nadat een eerste visumaanvraag op 19 augustus 2008 werd geweigerd, voor studietoelagen. Op 17 december 2009 werd zij in het bezit gesteld van een A-kaart, geldig tot 31 oktober 2010.

1.2. Op 4 december 2009 diende zij op basis van artikel 10, § 1, lid 1, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), een aanvraag tot gezinshereniging met haar vader die gemachtigd was tot een verblijf van onbepaalde duur.

Verzoekster werd op 17 december 2010 in het bezit gesteld van een B-kaart.

1.3. Op 24 februari 2011 werd ten aanzien van verzoeksters vader een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) genomen, waarbij eveneens bij toepassing van artikel 13, §2bis van de vreemdelingenwet en op grond van artikel 42septies van de vreemdelingenwet en het rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit* een einde wordt gesteld aan het verblijf van onbepaalde duur. Het beroep tegen deze beslissing wordt door de Raad verworpen bij arrest nr. 74.657 van 7 februari 2012.

1.4. Op 14 juni 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding t.a.v. verzoekster een beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter). Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoekster op 1 juli 2013 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

Naam: E.M.

Voorna(a)m(en): S

Nationaliteit: Marokko

(...)

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

□ de betrokkene of de persoon die vervoegd werd heeft valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of onwettige middelen gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor de erkenning van het recht op verblijf (artikel 11, §2, eerste lid, 4°).

De betrokkene heeft oorspronkelijk in 2009 als student een verblijfsrecht gekregen voor beperkte duur. Op 04.12.09 heeft zij een aanvraag gezinshereniging ingediend op basis van artikel 10§1 al 1,4° van de wet van 15.12.1980 met haar, op dat moment, in België gevestigde vader E.M.M.. Deze aanvraag werd goedgekeurd zodat de grond van haar verblijfsrecht in België veranderde. De betrokkene kreeg een B kaart op 17.12.10.

Het recht op vestiging van haar vader E.M.M. werd ingetrokken bij beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken op 13.01.2011 omdat hij dit recht verkregen had door fraude. Immers had mijnheer zijn vestiging verkregen door zijn huwelijk op 07.06.00 met de Belgische onderdane H.L.. Dit huwelijk werd op 21.12.09 vernietigd bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Leuven (ref ... als zijnde een schijnhuwelijk.

Gezien betrokkenes vader zijn vestiging door fraude verkregen heeft en deze vestiging van doorslaggevend belang was voor het toekennen van het verblijfsrecht op basis van artikel 10§1 al 1,4° van de wet van 15.12.1980, dient haar verblijfsrecht te worden ingetrokken.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekster.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 3 van het VN Verdrag voor de Rechten van het Kind (hierna: Kinderrechtenverdrag) en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“1. PRINCIPES

Dat artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen laat gelden dat :

Art 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.;

Dat eenzijdige rechtshandelingen met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die rechtsgevolgen beogen te hebben voor één of meer bestuurden, afdoende gemotiveerd moeten zijn in de akte die de beslissing zelf bevat;

dat drie voorwaarden moeten zijn vervuld opdat aan de materiële motiveringsplicht zou zijn voldaan, in die zin dat de motieven kenbaar moeten zijn in het administratief dossier, de motieven moeten juist en eveneens draagkrachtig zijn;¹

Dat de draagkracht op vier elementen slaat, zijnde de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de wet), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten) en de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerde beleid);

Dat artikel 8 van het EVRM als volgt luidt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht; dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. " ;

Dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, men in de eerste plaats nagaat of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing;

Dat bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, volgens recente rechtspraak van het EH RM men dient rekening te houden met feiten of documenten ten aanzien van het privé en familiaal leven tot op het moment van de EFFECTIEVE verwijdering te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing werd genomen⁴;

Dat artikel 8 van het EVRM noch het begrip «familie- en gezinsleven» noch het begrip privéleven definieert; Dat beide begrippen autonome begrippen zijn, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd;

Dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, een feitenkwestie is;

Dat het begrip 'privéleven' niet wordt gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM; Dat het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven; Dat het Europees Hof laat gelden dat de persoonlijke, sociale en economische relaties deel uitmaken van het privéleven;

Dat verwerende partij diende te onderzoeken of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven; Dat dit afhangt of van de weigering van een voortgezet verblijf, dan wel van het feit of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht;

Dat in de eerste hypothese, zoals in onderhavig geval. de inbreuk wordt onderzocht in het licht van de tweede paragraaf van artikel 8 terwijl in het tweede geval, het EHRM oordeelt dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM;

Dat in dit tweede geval, er volgens het EHRM moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen; Dit geschiedt aan de hand van de „fair balance"-toets; Dat als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM;

Dat men dient rekening te houden enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM een waarborg is en niet heeft te maken met de loutere goede wil of met praktische regelingen en anderzijds dat artikel 8 primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet;

Dat het de taak is van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben ;

Dat artikel 3 van het kinderrechtenverdrag betreffende het belang van het kind stelt dat :

"Het belang van het kind moet voorop staan bij alle maatregelen die kinderen aangaan. De overheid moet het welzijn van alle kinderen bevorderen en houdt toezicht op alle voorzieningen voor de zorg en bescherming van kinderen."

Dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet stelt dat :

Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné.

2. TOEPASSING IN ONDERHAVIG GEVAL

a) EERSTE ONDERDEEL

Aangezien de bestreden beslissing geen rekening houdt met het familiaal et privé-leven van verzoekster;

Dat verzoekster in België studeert ; (stuk 5)

Dat verzoekster sinds één jaar (stuk 9) een relatie heeft met de heer I.B. (stuk 8) van Belgische nationaliteit;

Dat verzoekster twee ooms heeft in België op de welke zij en haar vader steunen;

Dat dit blijkt uit het administratief dossier;

Dat daarenboven bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, volgens recente rechtspraak van het EHRM men dient rekening te houden met feiten of documenten ten aanzien van het privé en familiaal leven tot op het moment van de EFFECTIEVE verwijdering te plaatsen;

Dat bijgevolg rekening moet worden gehouden met nieuwe elementen in het kader van het familiaal leven;

Dat bijgevolg verzoekster onder de toepassing valt van artikel 8 E.V.R.M.;

Dat de bestreden beslissing een inbreuk uitmaakt op het familiaal en privé-leven van verzoekster; Dat deze beslissing als gevolg heeft dat verzoekster haar studies moet onderbreken alsook haar relatie met de heer B;

Dat verzoekster werkt teneinde geen economische last te vormen voor de Belgische Staat; Dat verwerende partij hiervan op de hoogte is;

Terwijl deze inbreuk voorzien moet zijn door de wet en niet disproportioneel zijn;

Dat de bestreden beslissing geen belangenafweging uitvoert teneinde na te gaan of de bestreden beslissing geen disproportionele inmenging is in het familiaal leven van verzoekster;

Dat men, ten dien opzichte, vooreerst moet worden vastgesteld dat bij het lezen van de bestreden beslissing alsook een analyse van het administratief dossier, prima facie, blijkt dat verwerende partij dit onderzoek niet heeft gevoerd;

Dat de bestreden beslissing geen motivering omvat aangaande het privéleven van verzoekster;

Dat dit een schending bevat van de materiële motiveringsplicht nu blijkt dat de bestreden beslissing niet gebaseerd is op de juiste en relevante feiten;

Dat, daarenboven, vastgesteld moet worden dat de intrekking van verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten een inbreuk uitmaakt op het familiaal en privéleven van verzoekster in die zin dat dit privéleven wordt onderbroken door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing;

Dat deze inbreuk niet aan de vereisten van artikel 8 van het E.V.R.M. voldoet nu blijkt dat verzoekster nooit heeft genoten van sociale hulp van de Belgische Staat, dat zij geen feiten van delictuele aard heeft gepleegd gedurende haar verblijf in België; Dat verzoekster werkt; Dat verzoekster studeert; Dat bijgevolg de inbreuk op het familiaal en privé-leven van verzoekster voor deze enige reden (immigratie controleren) disproportioneel is nu blijkt dat hij geen risico uitmaakt voor de openbare orde, noch een economische last voor de Belgische Staat is, noch een risico voor de gezondheidszorg uitmaakt;

Dat bijgevolg de inbreuk niet proportioneel is zodat de intrekking van verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten een schending uitmaakt van artikel 8 E.V.R.M.;

Zodat, de bestreden beslissing zonder motivering ten aanzien van het familiaal en privéleven van verzoekster ten opzichte van een verwijdering, in het licht van artikelen 2 en 3 van de wet aangaande de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 8 E.V.R.M., niet naar recht is verantwoord;

b) TWEEDE ONDERDEEL

Aangezien verzoekster minderjarig was toen zij haar recht op verblijf verkreeg;

Dat verzoekster in België studeert;

Dat men rekening had moeten houden met het feit dat verzoekster minderjarig was op het moment van het aanvragen van haar verblijfstitel en dat zij hiervoor een verblijfstitel had in haar hoedanigheid van student;

Dat er in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind;

Terwijl dit door artikel 3 van het kinderrechtenverdrag wordt vereist alsook door artikel 74/13 van de vreemdelingenwet;

Zodat, de bestreden beslissing zonder motivering ten aanzien van het hoger belang van het kind van verzoekster ten opzichte van een verwijdering, in het licht van artikelen 2 en 3 van de wet aangaande de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 3 van het kinderrechtenverdrag en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, niet naar recht is verantwoord."

3.2. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 11, § 2 van de vreemdelingenwet in combinatie met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het algemeen rechtsbeginsel "fraus omnia corrumpit".

Het middel wordt als volgt uiteengezet:

"1. PRINCIPES Overwegende dat artikel 11 van de vreemdelingenwet stelt dat :

§ 2. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven :

1° de vreemdeling voldoet niet meer aan een van de in artikel 10 bepaalde voorwaarden;

2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd werd, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;

3° de vreemdeling, die toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in de hoedanigheid van geregistreerde partner op grond van artikel 10, § 1, 4° of 5°, of de vreemdeling die vervoegd werd, is in het huwelijk getreden of heeft een wettelijk geregistreerd partnerschap met een andere persoon;

4° de vreemdeling of de persoon die hij vervoegt, heeft valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of onwettige middelen gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor de erkenning van het recht op verblijf of het staat vast dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend afgesloten werden opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven.

De op het punt 1°, 2° of 3° gebaseerde beslissing mag enkel getroffen worden gedurende de eerste drie jaar na de afgifte van de verblijfstitel of, in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3 of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend.

De minister of diens gemachtigde kan met het oog op een verlenging of vernieuwing van de verblijfstitel, controles verrichten of laten verrichten om na te gaan of de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden van artikel 10. Hij kan op elk moment specifieke controles verrichten of laten verrichten in geval dat er gegronde vermoedens zijn van fraude of dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie tot stand is gekomen om voor de betrokken persoon toegang tot of verblijf in het Rijk te verkrijgen.

De minister of zijn gemachtigde kan, op basis van het eerste lid, 1°, 2°, of 3° geen einde maken aan het verblijf van de vreemdeling die aantoonbaar het slachtoffer te zijn geweest tijdens het huwelijk of het partnerschap van een feit als bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek. In de andere gevallen houdt de minister of zijn gemachtigde in het bijzonder rekening met de situatie van personen die het slachtoffer zijn van geweld in de familie, die niet langer een gezinscel vormen met de persoon die zij vervoegden en die bescherming nodig hebben. In deze gevallen brengt hij de betrokken persoon op de hoogte van zijn beslissing om geen einde te stellen aan zijn verblijf, op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Indien de beslissing genomen wordt op basis van het 2° en 4° kunnen de kosten van repatriëring verhaald worden op de vreemdeling of de persoon die hij vervoegd heeft.] 1

Overwegende dat artikel 7 van de vreemdelingenwet vermeldt dat :

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde

termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5° 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;"

Dat uit de wet afgeleid kan worden dat men geen bevel om het grondgebied te verlaten mag afgeven aan een vreemdeling die gemachtigd is tot een verblijf van meer dan drie maanden;

Overwegende dat artikel 9 van de vreemdelingenwet laat gelden dat :

Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.

Overwegende dat artikel 13 van de vreemdelingenwet laat gelden dat :

§ 1. Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België.

De machtiging tot verblijf die verstrekt wordt voor beperkte duur op grond van artikel 9ter, wordt van onbeperkte duur bij het verstrijken van een periode van vijf jaar nadat de aanvraag tot machtiging werd aangevraagd.

De toelating tot verblijf krachtens artikel 10 wordt erkend voor een beperkte duur gedurende een periode van drie jaar volgend op de afgifte van de verblijfstitel of in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§3, 3bis of, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend.

Na afloop van deze periode wordt de toelating tot verblijf voor onbeperkte duur voorzover de vreemdeling nog steeds voldoetaan voorwaarden van artikel 10.

De in artikel 10, § 1 eerste lid, 7° bedoelde ouders van een vreemdeling die erkend werd als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet, dient eveneens aan te tonen te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10, § 5.

In afwijking van het derde lid, wordt op de familieleden van een vreemdeling die tot een verblijf van beperkte duur gemachtigd is, en op wie artikel 10, § 1, eerste lid, 1°, van toepassing is, de in het zesde lid voorziene bepaling toegepast.

De verblijfstitel die wordt uitgereikt aan de vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van beperkte duur, is geldig voor de duur van de machtiging of de toelating. Wanneer een verblijfstitel uitgereikt is aan een vreemdeling die toegelaten is tot een verblijf van beperkte duur overeenkomstig het derde lid en de toelating tot verblijf onbeperkt wordt tijdens de geldigheidsduur van deze verblijfstitel, blijft deze geldig tot aan zijn vervaldatum. De Koning bepaalt de geldigheidsduur van de verblijfstitel die wordt uitgereikt aan de vreemdeling die gemachtigd is of toegelaten is tot een verblijf van onbeperkte duur. De in artikel 10bis, §§ 1 tot 4, bedoelde familieleden ontvangen een verblijfstitel met dezelfde geldigheidsduur als de verblijfstitel van de vreemdeling die vervoegd wordt.

§ 2. Op aanvraag van de betrokkene wordt de verblijfstitel door het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats verlengd of vernieuwd, op voorwaarde dat die aanvraag werd ingediend voor het verstrijken van de titel en dat de minister of zijn gemachtigde de machtiging voor een nieuwe periode heeft verlengd of de toelating tot verblijf niet heeft beëindigd.

De Koning bepaalt binnen welke termijnen en onder welke voorwaarden de vernieuwing of de verlenging van de verblijfsvergunningen moet worden aangevraagd.

§ 2bis. De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijf van de vreemdeling die gemachtigd is in het Rijk te verblijven voor een verblijf van onbeperkte duur wanneer deze valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.

§ 3. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België :

1° indien hij langer dan deze beperkte tijd in het Rijk verblijft;

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;

3° indien hij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.

Overwegende dat artikel 26/4 van het KB :

§ 1. Indien de Minister of zijn gemachtigde beslist een einde te maken aan het verblijf van de op grond van artikel 10, van de wet, toegelaten vreemdeling, geeft hij hem, zo nodig, het bevel om binnen een bepaalde termijn het grondgebied te verlaten. De burgemeester of zijn gemachtigde betekent deze beslissing aan de vreemdeling door hem het document overeenkomstig het model van bijlage 14ter te overhandigen.

§ 2. Indien de Minister of zijn gemachtigde beslist een einde te maken aan het verblijf van de op grond van artikel 10bis, van de wet, toegelaten vreemdeling, geeft hij hem, zo nodig, het bevel om binnen een bepaalde termijn het grondgebied te verlaten. De burgemeester of zijn gemachtigde betekent deze beslissing aan de vreemdeling door hem het document overeenkomstig het model van bijlage 14quater te overhandigen.

Dat uit dit artikel (oud en nieuw) afgeleid moet worden dat aan een verblijfstitel van onbepaalde duur alleen maar een einde kan gesteld worden door middel van twee beslissingen : een beslissing van einde van verblijf en een bevel om het grondgebied te verlaten door middel van een bijlage 14ter of 14quater.

Dat artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen laat gelden dat :

Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.;

Dat eenzijdige rechtshandelingen met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die rechtsgevolgen beogen te hebben voor één of meer bestuurden, afdoende gemotiveerd moeten zijn in de akte die de beslissing zelf bevat;

dat drie voorwaarden moeten zijn vervuld opdat aan de materiële motiveringsplicht zou zijn voldaan, in die zin dat de motieven kenbaar moeten zijn in het administratief dossier, de motieven moeten juist en eveneens draagkrachtig zijn;13

Dat de draagkracht op vier elementen slaat, zijnde de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de wet), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten) en de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerde beleid);

Dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou kunnen omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de (vormelijke) voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (procedurele of formele zorgvuldigheid) en de betrokken belangen zorgvuldig inschat en afweegt, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad (materiële zorgvuldigheid);

2. TOEPASSING IN ONDERHAVIG GEVAL

a) EERSTE ONDERDEEL

Aangezien verzoekster haar verblijf heeft verworven op basis van een gezinshereniging met haar vader; Dat dit gebeurde op basis van het feit dat de vader van verzoekster werd geregulariseerd en een B-kaart heeft verkregen;

Dat de gezinshereniging met haar vader dus werd uitgereikt op basis van de B-kaart;

Dat daargelaten het feit dat verwerende partij de intentie had om een F+kaart af te geven aan de vader van verzoekster en deze nadien heeft ingetrokken op basis van het rechtsbeginsel fraus omnia corrumpit quod non, niet kan worden vastgesteld dat de B-kaart op basis van fraus omnia corrumpit werd verkregen;

Dat het feit dat de procedure tot herziening meer dan zeven jaar heeft geduurd niet kan worden verweten aan de vader van verzoekster;

Dat de vader van verzoekster een gunst tot regularisatie heeft verkregen van de verwerende partij omwille van het feit dat hij een aanvraag tot regularisatie had ingediend, dat hij sinds 7 jaar in het rijk verbleef, dat hij werkte, dat hij een van de landstalen beheerste, en een lange gezinshereniging procedure had...;

Dat hem op deze wijze een BIVR en dan een B-kaart werd afgeleverd;

Dat nadien verwerende partij de intentie heeft gehad om aan verzoeker een F+kaart af te leveren, hier geen afbreuk aan doet;

Dat men aan de vader van verzoekster moeilijk kan verwijten dat de B-kaart op fraude werd bekomen;

Dat immers in de bestreden beslissing wordt aangehaald dat enkel en alleen het "recht op vestiging" door fraude heeft verkregen;

Dat verwerende partij geen elementen aanhaalt ten aanzien van het verblijf bekomen op basis van regularisatie;

Dat de vader van verzoekster dus nooit effectief een recht op vestiging heeft verkregen; Dat blijkt uit het arrest van uw Raad n° 74657 betreffende de vader van verzoekster dat " 16 juli 2007 werd verzoeker in het bezitgesteld van een Vreemdelingenkaart B die hem werd verleend op basis van de artikelen 9 en 13 van de toenmalige vreemdelingenwet omwille van de lange duur van zijn verzoek tot herziening [...] echter blijkt uit de bestreden beslissing dat de F+kaart wordt ingetrokken ingevolge artikel 42septies van de vreemdelingenwet";

Dat bijgevolg wanneer in de bestreden beslissing wordt aangehaald dat "het recht op vestiging van haar vader E.M.M. werd ingetrokken" de verwerende partij aan haar motiveringsplicht faalt nu zij zich op foute elementen baseert om het verblijf van verzoekster in te trekken;

Dat verzoekster haar verblijfsrecht heeft verkregen op basis van een gezinshereniging met de toenmalige B-kaart van haar vader;

Dat bijgevolg de motivering van de bestreden beslissing zich baseert op een ander verblijfstitel dan deze die gelinkt is aan de verwerving van het verblijfstitel van verzoekster, de verwerende partij zich op onjuiste feiten baseert;

Dat het besluit tot toepassing van het principe "fraus omnia corrumpit" van verwerende partij ten aanzien van verzoekster aan enige feitelijke grondslag mist en kort door de bocht gaat;

Dat een zorgvuldige overheid het dossier deugdelijk zou hebben voorbereid en de intrekking gemotiveerd zou hebben op elementen die gelinkt zijn met het verwerven van de verblijfstitel van verzoekster, namelijk de B-kaart van haar vader;

Wat in casu niet het geval is; Dat bijgevolg verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing aan haar zorgvuldigheidsplicht faalt;

Dat er minstens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld nu uit de feiten op de welke verwerende partij de intrekking staft niet duidelijk ressorteren uit de bestreden beslissing en uit het administratief dossier van verzoekster en niet direct gelinkt zijn aan de situatie en de verblijfstitel van verzoekster;

Zodat er een schending van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel dient te worden vastgesteld in combinatie met het algemeen rechtsbeginsel fraus omnia corrumpit en artikel 11 van de vreemdelingenwet;

b) TWEEDE ONDERDEEL

Aangezien in casu, de vader van verzoekster op 16 februari 2007, werd gemachtigd tot verblijf van onbepaalde duur in toepassing van artikelen 9 en 13 van de vreemdelingenwet. (stuk 4)

Op 12 februari 2008, deelde Dienst Vreemdelingenzaken aan de burgemeester van Leuven mee dat men een identiteitskaart voor vreemdeling geldig voor vijf jaar moest afleveren. (stuk 6)

Dat de vader van verzoekster werd geregulariseerd op basis van het feit dat hij een langdurige procedure tot herziening had;

Dat verwerende partij dienaangaande al een negatieve beslissing heeft genomen zes maanden na de aanvraag tot gezinshereniging ;

Dat de vader van verzoekster hiertegen beroep heeft aangetekend;

Dat de vader van verzoekster dus nooit rechtstreeks een verblijfstitel heeft verkregen op basis van zijn huwelijk met de genaamde L.H.;

Dat de procedure zolang duurde dat het koppel uiteen ging en in 2004 uit de echt scheidde;

Dat de procedure tot herziening meer dan 7 jaar heeft geduurd, reden waarvoor de vader van verzoekster werd geregulariseerd en een verblijfstitel verkreeg voor onbepaalde duur;

Dat op 24 februari 2011 een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven aan de vader van verzoekster op basis van artikel 13 §2bis van de vreemdelingenwet ; (stuk 3)

Terwijl dat dit geen legale eindstelling is aan het verblijf van de vader van verzoekster;

Dat indien men over een verblijf van onbepaalde duur beschikt, aan deze alleen maar een einde kan worden gesteld door een beslissing van einde van verblijf of van intrekking van verblijf;

Dat men geen bevel om het grondgebied te verlaten kan betekenen aan een persoon aan de welke geen einde werd gesteld aan zijn verblijf;

Dat moet worden vastgesteld dat de vader van verzoekster nog steeds een verblijfsrecht is in België;

Dat een bestudering van het administratief dossier de volgende vaststellingen opkomen :

De vader van verzoekster werd voor onbepaalde duur toegelaten tot het verblijf Er werd geen beslissing van einde van zijn verblijf betekend door middel van een bijlage 14bis of 14ter;

Dat, het bevel om het grondgebied te verlaten van 24 februari 2011 geen geldige beslissing is om een einde te stellen aan het verblijf van de vader van verzoekster;
Dat dit bevel dus geen impact heeft op het verblijfsrecht van de vader van verzoekster;
Dat een bevel om het grondgebied te verlaten niet mag worden afgegeven aan een persoon gemachtigd tot verblijf krachtens artikel 7 van de vreemdelingenwet;
Dat een einde van verblijf aan wettelijke voorwaarden moet toeschrijven en namelijk een afhankelijke beslissing teneinde het recht op familiaal en privéleven te waarborgen;
Dat dit in casu niet het geval is;
Dat, bijgevolg, moet geconcludeerd worden dat de vader van verzoekster nog steeds gemachtigd is tot verblijf;
Dat, in casu, de bestreden beslissing, ten eerste, steunt op onjuiste feiten wanneer zij stelt dat de "het recht op vestiging van haar vader E.M.M. werd ingetrokken door middel van een beslissing van 13.02.2011";
Dat de vader van verzoekster nog steeds over een verblijfsrecht beschikt nu er geen legaal einde aan werd gesteld;
Dat de beslissing die werd betekend aan verzoekster hier het bewijs van is nu haar wel een beslissing tot intrekking werd betekend;
Dat dit ook blijkt uit de bewoording van de huidige bestreden beslissing : "het recht op vestiging werd ingetrokken bij BESLISSING van de Dienst Vreemdelingenzaken op 13.01.2011";
Dat deze geviseerde beslissing eigenlijk enkel een bevel om het grondgebied te verlaten is; Dat men zich moet afvragen voor welke redenen de Dienst Vreemdelingenzaken niet de correcte bewoording durft te gebruiken in de bestreden beslissing;
Dat dit een schending uitmaakt van de motiveringsplicht zoals voorzien in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 in combinatie met artikel 11§2 van de vreemdelingenwet;
Dat bijgevolg, de beslissing niet naar recht is verantwoord;
Zodat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 11 van de vreemdelingenwet in combinatie met artikelen 2 en 3 van de wet aangaande de uitdrukkelijke motivering van administratieve beslissingen van 29 juli 1991;
Dat bijgevolg de bestreden beslissing ook illegaal is;"

Omwille van hun samenhang wordt beide middelen samen onderzocht en besproken.

3.3. Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad merkt op dat de verzoekster de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Daarmee samenhangend houdt het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel in dat de overheid haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voorbereidt en stoelt op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van het zorgvuldigheidsbeginsel, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De schendingen van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 11, § 2 van de vreemdelingenwet.

Artikel 11, § 2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven :

1° de vreemdeling voldoet niet meer aan een van de in artikel 10 bepaalde voorwaarden;

2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd werd, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;

3° de vreemdeling, die toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in de hoedanigheid van geregistreerde partner op grond van artikel 10, § 1, 4° of 5°, of de vreemdeling die vervoegd werd, is in het huwelijk getreden of heeft een wettelijk geregistreerd partnerschap met een andere persoon;

4° de vreemdeling of de persoon die hij vervoegt, heeft valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of onwettige middelen gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor de erkenning van het recht op verblijf, of het staat vast dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend afgesloten werden opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven.

De op het punt 1°, 2° of 3° gebaseerde beslissing mag enkel getroffen worden gedurende de eerste drie jaar na de afgifte van de verblijfstitel of, in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3 of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend.

De minister of diens gemachtigde kan met het oog op een verlenging of vernieuwing van de verblijfstitel, controles verrichten of laten verrichten om na te gaan of de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden van artikel 10. Hij kan op elk moment specifieke controles verrichten of laten verrichten in geval dat er gegronde vermoedens zijn van fraude of dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie tot stand is gekomen om voor de betrokken persoon toegang tot of verblijf in het Rijk te verkrijgen.

De minister of zijn gemachtigde kan, op basis van het eerste lid, 1°, 2°, of 3° geen einde maken aan het verblijf van de vreemdeling die aantoonbaar het slachtoffer te zijn geweest tijdens het huwelijk of het partnerschap van een feit als bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek. In de andere gevallen houdt de minister of zijn gemachtigde in het bijzonder rekening met de situatie van personen die het slachtoffer zijn van geweld in de familie, die niet langer een gezinscel vormen met de persoon die zij vervoegden en die bescherming nodig hebben. In deze gevallen brengt hij de betrokken persoon op de hoogte van zijn beslissing om geen einde te stellen aan zijn verblijf, op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Indien de beslissing genomen wordt op basis van het 2° en 4° kunnen de kosten van repatriëring verhaald worden op de vreemdeling of de persoon die hij vervoegd heeft.”

3.4. *In casu wordt het verblijfsrecht van verzoekster ingetrokken op basis van artikel 11, § 2, eerste lid; 4° omdat de persoon die werd vervoegd valse of misleidende informatie heeft gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt, of fraude heeft gepleegd of onwettige middelen gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor de erkenning van het recht op verblijf.*

Daarbij wordt gemotiveerd dat: “De betrokkene heeft oorspronkelijk in 2009 als student een verblijfsrecht gekregen voor beperkte duur. Op 04.12.09 heeft zij een aanvraag gezinshereniging ingediend op basis van artikel 10§1 al 1,4° van de wet van 15.12.1980 met haar, op dat moment, in België gevestigde vader E.M.M.. Deze aanvraag werd goedgekeurd zodat de grond van haar verblijfsrecht in België veranderde. De betrokkene kreeg een B kaart op 17.12.10.

Het recht op vestiging van haar vader E.M.M. werd ingetrokken bij beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken op 13.01.2011 omdat hij dit recht verkregen had door fraude. Immers had mijnheer zijn vestiging verkregen door zijn huwelijk op 07.06.00 met de Belgische onderdane H.L.. Dit huwelijk werd op 21.12.09 vernietigd bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Leuven (ref ... als zijnde een schijnhuwelijk.

Gezien betrokkenes vader zijn vestiging door fraude verkregen heeft en deze vestiging van doorslaggevend belang was voor het toekennen van het verblijfsrecht op basis van artikel 10§1 al 1,4° van de wet van 15.12.1980, dient haar verblijfsrecht te worden ingetrokken.”

3.5. De Raad stelt vast dat uit het arrest nr. 74.657 van 7 februari 2012 blijkt dat de vader van verzoekster tegen het bevel van 24 februari 2011 (bijlage 13) een beroep instelde bij de Raad.

De Raad stelde in dit arrest vast dat het bevel van 24 februari 2011 tevens een einde maakte aan het verblijf van verzoeker op grond van artikel 13, § 2bis en 42septies van de vreemdelingenwet en het

rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit*. Daarbij werd gemotiveerd dat verzoeker een aanvraag vestiging indiende op grond van zijn huwelijk met een Belgische onderdaan, mevrouw H.L., dat de vestiging hem geweigerd werd, dat verzoeker hiertegen een verzoek tot herziening indiende en dat hij uiteindelijk een BIVR voor onbeperkte duur verkreeg op grond van de artikelen 9 en 13 van de toenmalige vreemdelingenwet omwille van de lange duur van zijn verzoek tot herziening. Verder werd gemotiveerd dat het huwelijk van verzoeker nietig werd verklaard, waarbij werd verwezen naar het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Leuven van 21 december 2009 waarbij het huwelijk van verzoeker wordt vernietigd op grond van de vaststelling dat het huwelijk strijdig werd bevonden met de openbare orde, als zijnde een schijnhuwelijk. Aldus werd in het bevel van 24 februari 2011 gesteld dat verzoeker de procedures tot gezinshereniging heeft misbruikt aangezien hij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan. In het bevel werd herhaald dat de lange duur van zijn verzoek tot herziening de enige reden was waarom hem een machtiging tot verblijf werd toegekend, zodat het duidelijk is dat zijn verblijf het rechtstreeks gevolg was van zijn aanvraag vestiging ingevolge zijn huwelijk met een Belgische onderdaan. Verder werd gemotiveerd dat verzoeker recht had op een F+ kaart als rechtstreeks gevolg van zijn huwelijk. Dienaangaande motiveerde het bevel dat verzoeker ingevolge de vernietiging van zijn huwelijk op grond van artikel 42septies van de vreemdelingenwet geen recht meer heeft op deze F+ kaart en dat deze wordt ingetrokken. Tot slot werd geconcludeerd dat als gevolg van het rechtsprincipe "*fraus omnia corrumpit*" het recht op vestiging wordt ingetrokken evenals de machtiging tot onbeperkt verblijf.

De Raad verwierp het beroep tegen dit bevel, waardoor het bevel van 24 februari 2011 definitief is geworden alsook motieven ervan.

De Raad is in het kader van onderhavige vordering niet bevoegd om het bevel van 24 februari 2011 dat aan verzoeksters vader werd betekend nogmaals te beoordelen in beroep.

De Raad is gebonden door het gezag van gewijsde van het arrest nr. 74.657 van 7 februari 2012 en beschouwt de bevindingen ervan als vaststaand. Bij gebrek aan een toelaatbaar cassatieberoep bij de Raad van State, dient het bevel van 24 februari 2011 als definitief en uitvoerbaar te worden beschouwd.

Ingevolge het arrest van 7 februari 2012 dient derhalve te worden vastgesteld dat de vader verzoekster niet langer over een verblijfsmachtiging noch over een vestigingsrecht beschikt. Dit gegeven werd nogmaals bevestigd in het arrest nr. 117 448 van de Raad van 23 januari 2014.

Het betoog van verzoekster kan deze vaststelling niet onderuit halen.

Waar verzoekster betoogt dat haar vader nooit rechtstreeks een verblijfstitel heeft verkregen op basis van zijn huwelijk met mevrouw H.L., dwaalt zij. Uit het arrest nr. 74.657 blijkt duidelijk dat verzoeksters vader een BIVR voor onbeperkte duur verkreeg op grond van de artikelen 9 en 13 van de toenmalige vreemdelingenwet omwille van de lange duur van zijn verzoek tot herziening en dat dit de enige reden was waarom hem een machtiging tot verblijf werd toegekend, zodat het duidelijk is dat zijn verblijf het rechtstreeks gevolg was van zijn aanvraag om vestiging ingevolge zijn huwelijk met een Belgische onderdaan, mevrouw H.L. Voorts blijkt dat de vader van verzoekster recht had op een F+ kaart als rechtstreeks gevolg van zijn huwelijk met mevrouw H.L.

Verzoekster houdt er trouwens een selectieve lezing van het arrest nr. 74.657 op na. Uit het arrest blijkt duidelijk dat hoewel de instructies voor de afgifte van een F-kaart nooit werd uitgevoerd, het gegeven dat verzoeksters vader nooit materieel in het bezit was van een F-kaart geen verschil uitmaakt. Immers de afgifte van de verblijfstitel bevestigt slechts het verblijfsrecht en doet het niet ontstaan, zoals de Raad stelt in het arrest nr. 74.657. Daarenboven werd dit recht op vestiging ingetrokken in het bevel van 24 februari 2011 op basis van artikel 42septies van de vreemdelingenwet dat toelaat het recht op vestiging te beëindigen wanneer valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten werden gebruikt, of fraude werd gepleegd of andere onwettige middelen werden gebruikt die van doorslaggevend belang zijn voor de erkenning van dit recht.

Voorts blijkt duidelijk uit het arrest nr. 74.657 dat het beginsel "*fraus omnia corrumpit*" niet enkel werd toegepast op het recht op vestiging van verzoeksters vader, maar ook op zijn machtiging tot onbeperkt verblijf.

Waar verzoekster betoogt dat er geen einde werd gesteld aan het verblijf van haar vader door middel van een bijlage 14bis of bijlage 14ter, benadrukt de Raad dat de toepassing van het adagium "*fraus omnia corrumpit*" tot gevolg heeft dat de verblijfsmachtiging en het vestigingsrecht *ab initio* voor onbestaande moet worden geacht. Het bevel van 24 februari 2012 had dus geenszins tot gevolg dat aan

de vader van verzoekster een vastgesteld verblijfsrecht of verblijfsmachtiging werd ontnomen. Er diende bijgevolg dan ook geen einde te worden gesteld aan zijn verblijf middels een bijlage 14bis of bijlage 14ter.

3.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster haar verblijfsrecht verkreeg op basis van de B-kaart van haar vader, een verblijfskaart die zijn onbeperkte verblijfsmachtiging bevestigde. Uit de bestreden beslissing blijkt ook dat enkel wordt verwezen naar het recht op vestiging van haar vader.

Niettemin, blijft de Raad, in het licht van het hierboven gestelde, gebonden door de vaststelling dat de onbeperkte verblijfsmachtiging van verzoeksters vader eveneens werd ingetrokken op basis van het beginsel "*fraus omnia corrumpit*" en artikel 13, § 2 van de vreemdelingenwet. Deze bepaling laat de gemachtigde toe om een einde te stellen aan een onbeperkt verblijf wanneer valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten zijn gebruikt, of fraude werd gepleegd of onwettige middelen werden gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.

Verzoekster toont derhalve haar belang bij het gevoerde betoog niet aan.

De beslissing tot intrekking van verzoeksters verblijf op grond van artikel 11, § 2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet komt de Raad niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk voor, nu blijkt dat zowel de onbeperkte verblijfsmachtiging als het recht op vestiging van verzoeksters vader werden ingetrokken omwille van het gebruik van valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten, of het plegen van fraude of het gebruik ander onwettige middelen die van doorslaggevend belang zijn voor het bekomen van het onbeperkt verblijfsrecht respectievelijk de erkenning van het recht op vestiging, *in casu* het aangaan van een schijnhuwelijk. Verzoekster kan niet dienstig ontkennen dat de onbeperkte verblijfsmachtiging door haar vader werd verkregen door fraude en dat deze onbeperkte verblijfsmachtiging in hoofde van haar vader van doorslaggevend belang was voor het toekennen van haar verblijfsrecht.

Een schending van artikel 11, § 2 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Voorts wordt een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het beginsel "*fraus omnia corrumpit*" niet aannemelijk gemaakt aangezien verzoekster haar belang bij de aangevoerde schendingen niet aantoot.

Het tweede middel is niet gegrond.

3.7. Artikel 8 van het EVRM houdt geen formele motiveringsplicht in maar de Raad als annulatierechter dient wel na te gaan of de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot zijn beslissing is gekomen (RvS 29 juni 2010, nr. 205.942). Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (zie EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzoudhi v. Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, nr. 37295/97, Yildiz v. Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip '*familie- en gezinsleven*' noch het begrip '*privéleven*'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150).

Het begrip '*privéleven*' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip *privéleven* een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, nr. 13710/88, Niemietz v. Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een *privéleven* of van beiden, is een feitenkwestie.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, nr. 51564/99, Conka v. België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen *privéleven* en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

3.9. In zoverre verzoekster zou betogen dat haar relatie met haar ooms in België dient te worden beschouwd als onderdeel van een beschermenswaardig familieleven onder artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat er dan sprake moet zijn van hechte persoonlijke banden tussen de familieleden. Opdat in het bijzonder een relatie tussen nichten en ooms onder de bescherming van artikel 8 EVRM kan vallen, zijn er bovendien bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34). Met haar louter betoog dat zij steunt op haar twee ooms, toont verzoekster geen bijkomende elementen van afhankelijk aan. Verzoekster toont niet in daar haar relatie met haar ooms onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM valt.

Verzoekster voert aan dat zij studeert in België en dat zij sinds een jaar een relatie heeft met I.B.

3.10. Daargelaten de vraag of met deze elementen een *privéleven* en familieleven in België aannemelijk wordt gemaakt, is de volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken, of er sprake is van een inmenging in dit gezinsleven van verzoekster. Indien het een weigering van een voortgezet verblijf betreft, wat in deze zaak het geval is, dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op eerbiediging voor het *privéleven* en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het *privéleven* en voor het familie- en gezinsleven is aldus niet absoluut.

Het EHRM heeft inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi v. Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

In die zin wijst de Raad er voorts op dat het tweede lid van artikel 8 van het EVRM uitdrukkelijk een inmenging van het openbaar gezag in het *privé-* of gezinsleven toelaat indien dit bij de wet is voorzien

en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen niet betwist dat de inmenging in de wet is voorzien en één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft.

De vraag rijst aldus of de inmenging in het privé- en familieleven noodzakelijk is, met name gerechtvaardigd wordt door een dwingende sociale behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, *Dalia v. Frankrijk*, par. 52). Deze beoordeling geschiedt aan de hand van de "fair balance"-toets, waarbij wordt nagegaan of een billijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, *Maslov v. Oostenrijk*, par. 76).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst naar artikel 11, § 2, eerste lid, 4° van vreemdelingenwet dat voorziet dat de gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven wanneer de persoon die hij vervoegt, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor de erkenning van het recht op verblijf.

Het spreekt voor zich dat de toepassing van deze bepaling uit de vreemdelingenwet vereist is met het oog op de bescherming van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde belangen, *in casu* de bescherming van de openbare orde, met name de migratiecontrole, nu blijkt dat verzoeksters verblijfsrecht is gebaseerd op een verblijfsmachtiging en een vestigingsrecht dat frauduleus door haar vader werd verkregen.

Waar verzoekster aanvoert dat er een disproportionele afweging werd gemaakt m.b.t. haar privé- en gezinsleven, stelt de Raad vast dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat haar individuele belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan het algemene belang dat de gemachtigde nastreeft door een stringente toepassing van de verblijfswetgeving.

Verzoekster maakt immers geen melding van ernstige moeilijkheden die het voortzetten van een normaal en effectief privé- en gezinsleven in het herkomstland van verzoekster of elders verhinderen. (In EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, *Onur v. Verenigd Koninkrijk*, par. 60). Ze toont aldus niet concreet aan in welke mate haar privé- en gezinsleven verbroken wordt door de bestreden beslissing.

Verzoekster toont geen ernstige sociale, economische of culturele moeilijkheden aan die haar verhinderen haar studies in haar land van herkomst of elders verder te zetten of die de voorzetting van haar relatie met I.B., ongeacht zijn Belgische nationaliteit, in het land van herkomst of elders ernstig belemmeren. Verzoekster blijft in gebreke om met concrete gegevens te verduidelijken of aannemelijk te maken dat haar partner haar niet zou kunnen vergezellen omwille van onoverkomelijke sociale, culturele of taalgebonden hinderpalen. Er kunnen in deze stand van het geding geen onoverkomelijke hinderpalen worden vastgesteld voor het leiden van een privé- of gezinsleven in Marokko.

De bestreden beslissing leidt niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Het heeft enkel tot gevolg dat de verzoekster tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten.

Voorts dient er op te worden gewezen dat er in de vreemdelingenwet mogelijkheden zijn voorzien waarbij nieuwe feitelijke ontwikkelingen m.b.t. verzoeksters gezinsleven en/of privéleven kunnen worden onderzocht in het licht van artikel 8 EVRM, bv. door middel van een nieuwe verblijfsaanvraag.

Er dient in deze te worden vastgesteld dat verzoekster niet aangeeft dat zij een aanvraag tot verblijf omwille van gezinshereniging, in het kader van een voorgenomen huwelijk of een duurzame relatie, noch een aanvraag tot verblijf als studente heeft ingediend. Gelet op de wettelijke procedures die openstaan voor verzoekster en waarvan zij gebruik kan maken, kan in dit geval en op dit moment bezwaarlijk worden gesteld dat er in hoofde van de staat een positieve verplichting bestaat om verzoeksters recht op gezins- en privéleven te handhaven. Verzoekster dient eerst zelf gebruik te maken van de wettelijke mogelijkheden die voor haar openstaan, vooraleer de staat ertoe verplicht kan worden om verzoeksters recht op een gezins- en privéleven te beschermen.

Het gegeven dat verzoekster geen risico zou vormen voor de openbare orde of de gezondheidszorg noch een sociale last vormt voor de Belgische staat, doet aan deze vaststelling geen afbreuk.

In casu dient te worden vastgesteld dat een schending van artikel 8 van het EVRM in de huidige stand van het dossier niet wordt aangetoond. Verzoekster toont derhalve ook niet aan dat er *in casu* sprake is van een schending van de materiële motiveringsplicht.

3.11. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag, stelt de Raad vast verzoekster op het moment van de bestreden beslissing reeds meerderjarig was, zodat verzoekster niet dienstig kan aanvoeren dat op het moment van de bestreden beslissing rekening moest worden gehouden met het belang van het kind – kind dat verzoekster niet meer is. Verzoekster heeft geen belang bij haar betoog.

Het gegeven dat dat zij als minderjarige België is binnengekomen doet hieraan geen afbreuk.

Een schending van artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het eerste en het tweede middel zijn niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend veertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES